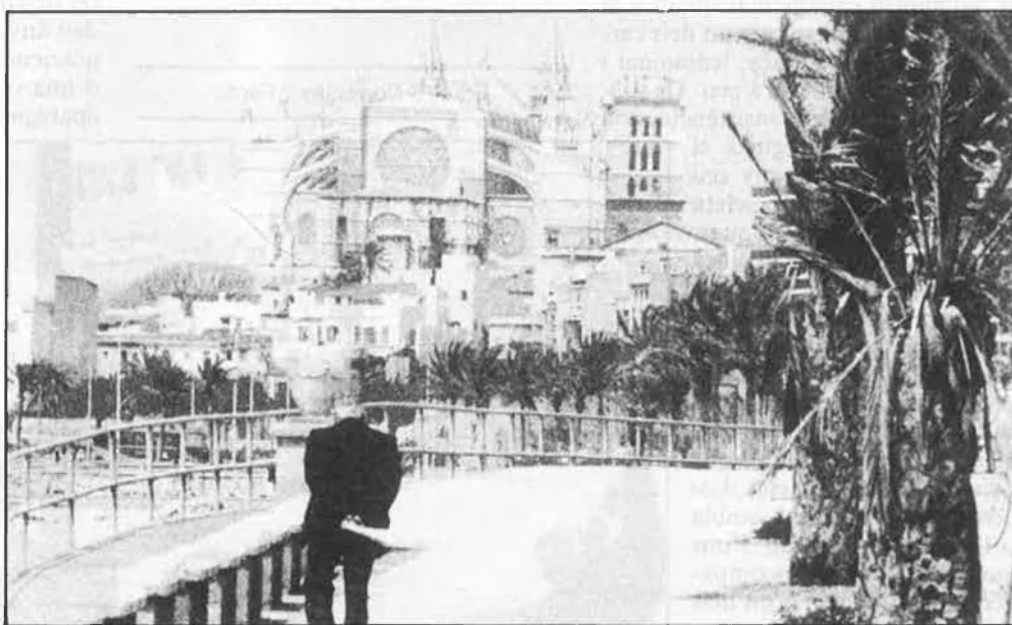

E. A. Moliné

Sa normalització lingüística a través des ca

Una veu d'home, metàl·lica i asèptica, anuncia pels altaveus del Prat, en anglès i castellà, un vol a les Illes, menyspreant olímpicament la llengua pròpia. No és massa estrany si tenim en compte que moltes famílies canvien de llengua segons el membre al qual s'adrecen.

Són únicament en català. S'ha continuat per tota l'illa la petjada que va començar fa ja alguns anys l'Ajuntament de Palma, quan de cop i volta va col·locar dins el seu terme municipal cartells de coloraines —un color per a cada tipus d'informació— pertot arreu. Per anunciar el camí del cementiri o per adreçar el personal cap als vials que menen a la Seu o al castell de Bellver, entre molts altres exemples. He dit que la normalització progressa i més a partir de la iniciativa pública que de la privada encara que com tot en podria fer molt més. ¿I a on no, també fora de Mallorca?

En l'àmbit privat i familiar mai no he entès el costum de molts mallorquins

sobretot com a fenomen que es dona principalment a la capital de l'illa de parlar castellà als seus fills o als seus néts. Se'm fa difícil entendre com famílies de mallorquinitat més que provada exerceixen aquesta substitució entre els seus membres. Moltes vegades, quan he demanat el perquè de la mudança de llengua, no he rebut cap raó convincent en el cas que me n'hagin donat cap. Em penso que és un fenomen de reacció contra la societat pagesa per part de la gent de Ciutat i no es fonamenta en una suposada promoció social precisament en un lloc, l'únic en tot el domini lingüístic català, les Illes Balears i Pitiüses, on la població catalanoparlant és,

proporcionalment, majoritària en tots els segments del ventall social.

Continuant amb les descobertes normalitzadores d'enguany, en sóc testimoni d'una altra que té el seu suc. Uns bons amics que exerceixen la substitució lingüística familiar esmentada des que els seus fills, ara ja en edat de votar, van començar a transformar els sons de la gola en paraules, han augmentat la família en

aquests darrers dotze mesos. Ara són quatre i el gos. «Es ca», com diuen ells. Un cadell de rottweiler que només te ganas de jugar i llepar a qui se li acosta. Arriba la sorpresa quan m'adono que tots, pares i fills, s'adrecen a Thor, aquest és el nom de l'animal, en mallorquí i així continuen moltes vegades després els qui caminen sobre dues cames. Es ca ha aconseguit el que no van fer les persones. Normalitzar lingüísticament tot una família.

Mentre a l'Audiència de Palma, en aquest juliol passat, estrany climatològicament, es rebutjava un recurs presentat per trenta pares contra un centre de preescolar per impartir tot l'ensenyament en català... □

Deixeu-me dir d'entrada que m'agrada Mallorca. Per moltes raons. Fa molts anys que hi tinc una relació continuada i encara més d'ençà el començament d'aquest decenni, perquè és el lloc on acostumo a passar uns dies de vacances.

Els qui em coneixen saben, perquè així m'ho hauran sentit dir diferents vegades que, a la Ciutat de Mallorca, de tenir una oportunitat laboral que s'ho valgués, no em faria res de traslladar-me. Potser seria l'únic lloc que canviaria a ulls clucs per Barcelona, encara que sóc conscient que, com diu la dita, mai no es pot afirmar de qualsevol lloc o circumstància, d'aquesta aigua no en beuré. La d'aquesta illa, però, embotellada o a doll és la que més m'abelleix.

Ara mateix em poso a redactar aquestes ratlles assegut a la sala d'espera de l'aeroport del Prat, esperant que ens cridin per anar a l'avió que sortirà amb retard. Així ho ha anunciat per un altaveu que se sent poc una veu d'home, metàl·lica i asèptica, impersonal, només en castellà i en anglès, menyspreant olímpicament la llengua pròpia de Catalunya i de les Illes, que és el lloc on m'ha de dur el vol que espero, després de fer de passavolant unes poques hores a Barcelona havent deixat Mallorca un parell de dies abans on ara torno.

De juliol a juliol, cada any que passa constato a l'illa progressos en la normalització de la llengua comuna. Una tasca que es lenta, però progressiva, potser perquè va al ritme que s'imposa a tota l'activitat mallorquina. Enguany la descoberta ha estat la dels cartells indicadors a les carreteres on s'anuncien platges, monuments, llocs d'interès per visitar o de serveis.